



ΕΝ ΣΜΥΡΝΗ, Έτος Α'. Φυλ. ΙΒ'.

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ.

(ΜΕΛΕΤΗ ΠΑΡΟΧΘΙΟΥΣ).

(L'homme est une ombre et ^{la vie} ~~l'âme~~ en est faite)

V. Hugo

Βλέπεις τὸ ἄπειρον αὐτὸ, ἄγρῳδες, φεῦγον σερῶμα ;
Βλέπεις τὸ ἄλλο ἐκ' αὐτοῦ μικρόν, χορεῖον σῶμα ;
Τὸ πρῶτον εἶναι ἡ ζωὴ, ὡς κἔμ' ἀπερχομένη·
Τὸ δεύτερον τὸν ἄνθρωπον — Πομφόλυγα ἐργαίνει.

Πομφόλυξ, ὄνειρον, σκιά, ὁ ἄνθρωπος παλαίει
Καθ' εἰσαγμένης καὶ, ὁλάας, τὸν πλοῦτον τοῦ βίου πλῆει·
Ἐκείνη τέμνει τοὺς ἄγρῳδες, πετῶσα ἐν θαλάσσῃ,
Λότλος δὲ ὅ,τι τῆς ζωῆς ὁ θαύμων ἀντιτάσσει.

(ΟΜΗΡΟΣ ΦΥΛ. ΙΑ'.)

Κωπηλατεῖ;—Τὴν κώπην του εἰς ἄγνωστον βυθίζει·
 Ἀνύγει τὸ ἰστίον του;—Ἡ θέλλα τὸ σπλίζει·
 Καὶ ὡς ὁ αὐλαξ τῆς τῆδος εἰς χαλκον κῆμα σβένει
 Εἰς σκότος κύκλους σβέννεται τῶν λογισμῶν τὰ σμήνη.

Πρὸς μαύρην νύκτα ἀπαύσιως τρέχων
 Ὀρεῖωρ κόσμους δημιουργεῖ,
 Τὴν πλάνην σφειροφανή μόνον ἔχων
 Τὴν τέφραν σπείρει, καλλιεργεῖ.

Ποῦ τρέχεις, φίλε;—Πρὸς εὐτυχίαν·
 Σὺ δὲ ὁ ἄλλος;—Πρὸς ἡδονήν·
 Καὶ σὺ ὁ τρίτος;—Πρὸς ἐξουσίαν·
 Σὺ;—Πρὸς φιλιότητα μοι καλλονήν.

Πρὸς ἓνα τάφον τρέχετε ὅλοι!
 Αὐτοῦ πᾶν λίκρον ἀπλὴ σπορά·
 Ἐκεῖ οἱ δύο ἐνοῦνται πόλοι
 Καὶ κόσμους ἄλλους τις διορᾷ.

Θεέ!—Σὺ εἶπας: Τὸ ἄστρον δύο
 Πρὸς ἄλλα στρώματα γὰ τραπῇ,
 Εἰς δὲ τὸν ἄνθρωπον Μνημεῖα Κρύουσιν
 Ἐστὼ ἄγνωστον φωτὸς ὁ πῆ.

Φ. Α. Β.